

τικὸν καὶ μεμονωμένον, ἐν τούτοις οὐδόλως ἦν χαρακτῆρος μισανθρώπου, διότι εἰς εὐγενής, θατὶς τὸν συνανεστράφη, ἐκφράζεται οὕτω περὶ αὐτοῦ.

«Τὸν ἐνθυμοῦμα πολὺ καλῶς, εἶχεν θῆσος εὐάρες στὸν καὶ γλυκὺ, ἐκέκτητο δὲ καὶ τι εὐγενὲς ἐν τῷ ἔωθερικῷ αὐτοῦ. Τὸ πυεῦμα του θῆτον διολογουμένως λίαν ἀφρομένον ἔνεκα τῶν μαθηματικῶν μελετῶν του, ἀλλ᾽ ἐν τούτοις ἐδέχετο λίαν εὐχριστῶς τὰς ἐπισκέψεις μας. Ἐπερος δὲ Ἀμερικανὸς διμιεῖ οὗτος περὶ αὐτοῦ. «Ημὴν παιδίον ὅτε τὸν ἐγνώρισα, καὶ θεάνθην μεγάλην συμπάθειαν πρὸς αὐτὸν, διότι εἶχε τοὺς τρέποντας λίαν εὐγενεῖς. Ήτο γορίσις, γενναῖος, φιλόξενος, φιλάνθρωπος, τιμητεῖς καὶ εὐέργετος. Ἐκέκτητο γνώσεις ποικίλας καὶ ἐγίνωσκε τὰ καθ' ἑκάστην συμβαίνοντα διεκρίνετο δῆμος ἰδίως διὰ τὴν μετριοφορούντην καὶ τὸ ἀπέριττον αὐτοῦ. Τὸν ἔβλεπον συγγάνικον. Ή λευκὴ πυκνὴ κάμη του τῷ ἔδιδεν θῆσος σεβάσμιον. Τὰ ἐνδύματά του ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος κατὰ τὸν τότε συρμὸν, συνέκειντο ἐξ ἐνὸς ἐπενδύτου μὲν ὅρθιον περιλαίμιον, ἐκ μακροῦ ὑπενδύτου καὶ ἐκ πετάσου πλατυφύλλου.»

«Τὸ χρῶμα του θῆτον μακρὸν, οὐχὶ δῆμος καὶ κιτρινόχρουν εἰς οἰανδήποτε δὲ ὡραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς καὶ ἀν ὑπήγαινέ τις παρ' αὐτῷ, τὸν εὑρισκει πάντοτε ἐγγὺς τραπέζης κεκαλυμμένης ὑπὸ βιβλίων καὶ χαρτίων, καὶ ἐπειδὴ θῆτο μέγας μαθηματικὸς, εἶχε συνεχῆ ἀλληλογραφίαν πρὸς τοὺς λοιποὺς μαθηματικοὺς δύοις, ἀνταλάσσῃ τὰς σκέψεις του ἐπὶ τῶν δυσδικαλύτων ζητημάτων.»

(Ἐκ τῇ; Revue Britannique).

Οὐποθεν ἡκολούθει μέγα λαγωνικόν.

Ἐχαριτησα τὴν χωρικὴν καὶ παρακλητικὴν εἰκόνην — Καλησπέρα, κόρη μου, τῇ εἴπον, δύνασαι

νὰ μοὶ δείξῃς τὸν δρόμον τοῦ δάσους;

Ἐμελλεῖ νὰ μοὶ ἀποκριθῇ, ἀλλ᾽ δὲ οὐδὲ θρχίσεις νὰ δύκαται καὶ νὰ λακτίζῃ ὡς ἀν θῆτο αὐτὸς πρὸς δὲν ἀπούσινα τὴν ἐρωτησιν.

Ταῦτο χρόνως ἡ νεάνις ιραυγάζει καὶ φέρει τὴν χειρά της πρὸς ἓνα κόφινον ἔνθεν ἐξέρχεται μικρὰ γαλῆ.

Μὲ ἐν πήδημα πηδᾷ ὑπὲρ τὸ δάσος τοῦ διουν καὶ φεύγει πρὸς τοὺς λειμῶνας.

Ο ὄνος δύκαται, δέκυντον γαυγίζει, ἡ νεάνις παραπονεῖται. — Λ! ή γαλῆ μου! ἐχάθη! καὶ η νουνά μου θῆτις μοὶ τὴν ἐνεπιστεύθη τόσον, τὸ θὰ εἴπῃ;

Εὐθὺς δρυμὸς πρὸ καταδίωξιν τῆς φυγάδος, καὶ τὴν προφθάνω, ἡ οὐρά της εἶναι θῆσος μεταξὺ τῶν δακτύλων μου, ἀλλὰ πηδᾷ διακάτινα, ἀναβάνει ἐπὶ λευκης, καὶ ἐγὼ πίπτω εἰς τὸ δέρμα, πρὸς μέγαν φόβον τῶν βιτράχων, οἵτινες ἐξήλθον διὰ νὰ ἀερισθῶσιν. Ιδοὺ ἐγὼ λοιπὸν διαβεβρεγμένος ὡς σπόργος, μαχράν του διπλού μου καὶ λασπωμένος ὡς δέκυντον μου. Ήμὴν μανιώδης, ζητῶ μίαν πέτραν, ἐν ξύλον, ἀλλὰ μεταστρεφόμενος βλέπω διὰ θῆσον ἐξεδικήθην.

Η ἀνότος γαλῆ ἀφηκεν θῆσον τὴν λεύκην διὰ νὰ τρέξῃ καλλίτεσον, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη τὸ λαγωνικόν, διότε δὲν ἔνδος πηδήματος τὴν συνέλασθε καὶ θέραυσε τὴν κεφαλήν της, ώσπερ πίθης θραύσει καρύδιον.

Δὲν ἀγαπῶ ποσῶς τὸ αἷμα, ἀλλ᾽ διολογῶ διὰ δόφονος οὗτος δὲν μοὶ ἐπροξένησε δυσαρέσκειαν. Οὐθεν ἐθώπευσε τὸν φονέχ, διὰ τις δῆμος θρχίσεις εὐθὺς νὰ τρέχῃ, ὡς ἀν πάντες οἱ χωροφύλακες τοῦ τόπου ἐτρεχον πρὸς καταδίωξιν του.

Δὲν μοὶ ἔμενε πλέον ἡ μία διέξοδος: νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν ὄνον ὃς τις θρχίσει τὸ βάθειμα καὶ πρὸς τὴν νεάνιδα θῆτις ἐξεκαρδίζετο γελῶσα. Τὰ ἐνδύματά μου ἥσσαν κεκολλημένα ἐπὶ τῶν ὄστρων μου, πρᾶγμα διότε προστιθέμενον εἰς τὴν ισχυτάτηά μου μοὶ ἔδιδε τὸ θῆτον εὐάρεστον θῆσος σωλήνος καπνοδόχου.

Ἐπειδὲ τούτου καὶ ἀν δὲν ημὴν πολὺ γελοτος, ημὴν δῆμος πολὺ τεταραγμένος καὶ πεινασμένος, διότι δέ σάκκος μού ἀντὶ ἐνδύματων πειτεῖχε μίαν δεσμιδασιγάραων κατέν κουτίον φωσφορικῶν πυρείων.

Η νῦν ἐπλοιάζει, καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς σκηνῆς κατατιγίς προμηνύστο.

Παρεκάλεσα τὴν Ἀνίκαν (οὗτως ἐκαλεῖτο ἡ οὐκινή) νὰ μοὶ δείξῃ ξενοδοχεῖόν τι.

— Ξενοδοχεῖον, εἶπεν ἡ νεᾶνις, μὲν γνωρίζω οὐδὲν εἰς τὰ πέριξ μέχρι δύο λευγῶν ἀποστάσεως, ἀλλ' ἵδου ἡμεῖς εἴμεθα εἰς τὸ χωρίον· βλέπεις τὴν λευκὴν εἰκείνην οἰκίαν; εἶναι: ἡ τῆς μητρός μόνη, ἀκολουθησόν με καὶ θὰ εὑρήσεις καλὸν πέρα.

Εὐχαρίστως θὰ ἐργίστημην ὑπὸ εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τοῦ τραχύλου τῆς Ἀνίκας, ἐὰν τὸ ἐπέτρεψεν ἡ ἐδυμασία μου.

Οὕτως ἡ Ἀνίκα μὲ παρουσίασέν εἰς τὴν μητέρα της καὶ ἐδιηγήθη εἰς αὐτὴν τὴν οἰκηγήν τοῦ ῥύακος.

Ἡ καλὴ γυνὴ ἀφῆκε τὸ ρόδανι τις, ἔνοιξε μέγα ματιοφυλάκιον, μοι προσέφερε δεσμίδια φορεμάτων τυλιγμένων μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιμέλειας, καὶ μοὶ εἶπεν.

— Ἰδού, κύριε ὀδοιπόρε, πράγματα τὰ δυόδια οὐαὶ σοὶ εἴναι πολὺ ὠφέλιμα: εἶναι τὰ ἐνδύματα τοῦ μακαρίτου συζύγου μου, ὁ Θεὸς νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του! εἴναι δλῶς διόλου νέα καὶ πολὺ λεστά. Ο δυστυχῆς δὲν τὰ εἶχε φορέσει ἢ ἀπαξί μόνον. Ο Κύρ Γεώργις ὁ πεταλωτής, θήλελης νὰ ταῦ τὰ πωλήσω διὰ δύο σκοῦδα καὶ διὰ τρεῖς γεριάς σιτάρι, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θήλελησα νὰ τὰ χωρεῖσθαι.

Ἐστευτα νὰ ὑπάγω εἰς τὸ πατάριον διὰ νὰ ἔνθητο τὰ νέα μού φορέματα, τὰ δυούτα ἡσαν εἰς ὥραιον πρασινωποῦ κατυψε, ἔχοντα καὶ μεγάλα χάλινα κομβία.

Ὅτε ἀνέφανην ἡ χήρα: ἤρχισε νὰ κλαίῃ, διότι τῆς ἐνεθύμιζον τὸν μακαρίτην. Εἶχον, ἔλεγε, τοὺς ἴδιους ὄφθαλμούς, τὴν ἴδιαν φένα, τὸ ἴδιον στόμα, καὶ τὸν ἴδιον σχηματισμὸν τοῦ σώματος ἐκείνου. Ἐγενόμην πολὺ εὐαίσθητος διὰ τοὺς ἐπαίνους τούτους, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον διὰ τὴν πρόσκλησιν τῆς Ἀνίκας ὅπως καθήσω εἰς τὴν τράπεζαν.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, τὸ δοποῖον ἦτο ἀγροτικὸν καὶ λιτόν, ἡ χήρα μοι παρουσίασεν ὠραίον κυάνον κυαθόν, καὶ ἡ Ἀνίκα ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν Μαρούλαν· Ἡ Μαρούλα ἦτο αἰεῖ-ἡμερος ως ἀρνίον καὶ λευκοτέρα τοῦ γάλακτος της. Ἀφῆκε δὲ νὰ τὴν ψεύξωσι χωρὶς νὰ κινηθῇ, καὶ ἐγὼ διέξκενωσα τὸν κυαθόν μου.

Αἱ δύο γυναῖκες ἔλαθον τὰς βόκες των, ἐγὼ ἦκαψα ἐν σιγάρον, καὶ ὠμιλήσαμεν περὶ τοῦ μακαρίτου Θωμᾶς τοῦ δοποῖου ὁ Θάνατος ἀπετέλεσε μέγα κενόν ἐν τῷ οἴκῳ.

— Άλλ' ἡ Ἀνίκα θὰ διπανδρευθῇ ταχέως, εἰπον εἰς τὴν χήραν, καὶ τότε δὲν θὰ ἡσαι μεμονωμένη.

Ἐδώ ἡ νεᾶνις ἐρυθρίασε καὶ ἀφῆκε νὰ πεσῃ ἡ ἀδρακτός αὐτῆς ἡν βραδέως ἐσήκωσε.

— Πρὸ πολλοῦ θὰ ὑπανδρεύετο, εἶπεν ἡ χήρα, ἀλλὰ εἰς τὸ χωρίον διατρέχει φήμη, διτὶ ὁ μακαρίτης ἐβρυχολάκλασε, καὶ ὁ Γιάννης τοῦ Δημήτρη, ὁ ἀρρενικότερος τῆς Ἀνίκας, εἶπεν ὅτι δὲν θὰ νυμφευθῇ ποτὲ τὴν κόρην ἐνὸς βρυκόλακα.

— Ο Κύρ Γιάννης ἔχει πολὺ ἀδίκον, εἶπον ἔγω.

— Αὐτὸς τοῦ λέγει καὶ ὁ Χονδροκώστας, εἶπον λοιούθησεν ἡ χήρα. Ο Χονδροκώστας εἶναι ναύτης καὶ πολὺν καιρὸν ἐταξείδευσεν εἰς τὰ γυναῖα, διπόθεν ἐπανῆλθεν με ἐν ὀραΐστατον πράσινον πτηνὸν τὸ δοποῖον διμιεῖται ὡς χριστιανός. Δεν είναι καθύλως ὁ Γιάννης, ὁ δοποῖος μίαν Κυριακήν εἰς τὸν ἐσπερινὸν ἔκοψε τὸ μεγάλον δάκτυλόν του διὰ τὰ ἀποφύγη τὸν κλήρον εἰς τὸ στρατιωτικόν. Καῦμένε Θωμᾶ! ἀνέκρατεν ἡ γραία ἐκβάλλουσα τὸ ἐκ κυανοῦ βάμβακος μανδήλιον της. Δεν τὸ πιστεύω ὅτι ἐβρυκολάκισε, διότι θὰ τὸν ἔβλεπον τότε ἐγὼ ἡ ἀγαπητή του Σουσάνα, καὶ θὰ μού ὠμιλεῖ χωρὶς ἀμφισβήτην. Καὶ ἐν τούτοις, προσέθηκε ρίπτουσα περὶ τὸ δωμάτιον βλέμμα ἀνησυχούν, συμβαίνουσι θόρυβοι μοναδικοί εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην. Άς γίνη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. — Καὶ ἔκαμε δις τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Η καταγίς ἔξερθάγη. Ο ἀνεμός ἐμψήστο ἐν τῇ οὐφηλῇ καπνοδόχῃ αἱ βρονταὶ ἐβρυγώντο καὶ ἀνάρισσον τῶν μαλιών ἐφαίνοντο τὰ δένδρα τῶν κήπων κλίνοντα τὰ μὲν πρὸς τὰ δε, ὡς φαντάσματα τὰ δοποῖα ὠμίλουσαν τὸ ἐν εἰς τὸ ὃς τοῦ ἀλλοῦ.

Η Ἀνίκα ἤναψεν ἐν κηρόν τῆς λαμπρᾶς, καὶ τότε ὑπολατές τις ἀπατηθεῖσα ἐκ τοῦ φωτὸς τὸ δοποῖον ἐξέλασσεν ὡς τὴν ἀνατολὴν τῆς ημέρας, ἀφῆκεν ἐκ τοῦ ὄψους τοῦ κλωσσοῦ τῆς τὴν μελαχολικὴν αὐτῆς φωνήν.

Αἴρου δὲ ἡ καταγίς κατηνάσθη σλίγον, τήκλούθησα τὴν μητέρα τῆς Ἀνίκας εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πρώτου πατώματος, εἰς τὸν θάλαμον τοῦ μακαρίτου· ἀλλ' ἡ χήρα δὲν ἡδύνθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα της ἀπέναντι τῆς κλίνης ὅπου ἀπέθανεν ὁ σύζυγός της, καὶ ἀπελθούσα μὲ ἀφῆκε μόνον.

Μία ὥρα παρῆλθεν ἀφ' ὅτου ἐπεσα εἰς τὴν κλίνην καὶ ἐμελλον νὰ ἀποκοιμηθῇ, ὅταν ἤκουσε

παραδόξους θρήνους εἰς τὸ μεταξὺ τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου μικρὸν διάστημα^α τοὺς θρήνους διεδέχθη θύρυσθος δύμοιος μὲ τὸν βόγχον θνήσκοντος.

— Ἀγαπητέ μακαρίτα, ἀνέχραξα μὲ γεναιό-
τητα δλίγον προσπεποιημένην, θὰ μὲ κατηγορή-
ῖσσως διότι ἐνεδύθην τὰ ἐνδύματά σου. Εκαμψ κακά,
τὸ δυολογώ· ή ἐνδυμασία αὕτη δὲν ἐγένετο δι'
ἐμέ. Ἄλλα θὰ τὰ ἐπιμεληθώ πολὺ σὲ βεβαιώ, καὶ
αὔριον θὰ τὰ ἀποδώσω εἰς τὴν χήραν σου, ἀφεῦ
ἐγώ αὐτὸς τὰ κακάρισω.

Μόλις ἐτελείωσα τὸν μονόλογον τοῦτον, ὁ θερινὸς ἐπανήρχησεν ἀλλὰ πλησιέστερος, θορυβωδέστερος καὶ τρομερώτερος· παρετήρησα δὲ εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης δύο μεγάλους καὶ στραγγύλους διθυλαιμούς προσκλωμένους ἐπ' ἐμοῦ.

Ἐξω δὲ αἱ βρονταὶ ἐπηκολούθουν πάντοτε ἢ
δὲ θροχὴ ἐπιπτεν ώς χείμαρρος.

Αἴφνης ἀστραπή τις ἐφώτισε τὸ δωμάτιον καὶ
ἔξ ἀμφύτου δρμῆς ἐστρέψα τοὺς δρθαλμούς μου
πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἶδον ἀντικείμενον τὸ ὁ-
ποῖον μὲν ἔκαμε νὰ φρίζω· εἶδον πελώριον ἵππον
ὅστις ἔτρεχεν εἰς τὸν ἀέρα· δ ἄνεμος ἀνύψου τὴν
χαίτην του, ή δε οὐρά του. ἐφαίνετο ὅτι ἐσάρον
τὰ νέφη. Τρὶς ή ἀστραπὴ ἀνεπῆδησεν ἐκ τῶν νε-
φῶν, καὶ τρὶς εἶδον διερχόμενον τὸν μυστηριώδη
τοῦτον ἵππον. Εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης ο
δρθαλμοὶ ἔλαχμπον πάντοτε, οἱ δὲ θρηῆνοι ἐγίγνονται
το τρομακτικώτεροι ἐν τῷ μεταξὺ τῆς κλίνης καὶ
τοῦ τοίγου διστήματι.

Τέλος νέα ἀστεραπὴ δίσχισε τοὺς οὐρανούς
εἶδον πάλιν τὸν ἵππον, ἢ μᾶλλον τὴν κεφαλὴν
καὶ τὴν οὐράν του, αἵτινες μόναι ἐκυματίζονται
ἐν τῷ στερεώματι· τὸ σῶμα ἐξηραντίσθη. Ήτο
τρομερόν! Ο θύρων ἐπλεσίαζεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ
μᾶλλον καὶ αἴρνης ἤκουει τὸ πισθεν τοῦ προσκε^τ
φάλου μου βραχγυῆν φωνὴν ἡτοι εἶπεν; — Εἰ
μαι ἔγω!

Ἐξέγησα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατελήφθην ὑπὸ¹
αισθήματος ἐντροπῆς καὶ ἀργῆς. Κατέβην ἡσύ-
χως εἰς τὸ μεταξὺ τῆς κλίνης μου καὶ τοῦ τοιχοῦ
διάστημα, ἥκουσα τὸν θόρυβον, ἐξέψησινδύναμενο-
τὴν χειρά μου, ἀπήντητα δπὲν καὶ ἡρπασα δύ-
κέωτα!

— Εἴμαι ἐγώ! ἐπανέλαβε ταῦτοχρόνως οὐκέτι γυνὴ φωνή. Βέσσαλον μεγάλην κρυψήσθη καὶ ἔπειτα σφεδόν ἀναίσθητος.

Η χήρα ἦτις μὲν ἤκουεν, ἥγεοθη καὶ ἐτρεζεῖ
ναὶ ἐξυπνήσῃ τοὺς γείτονας. Ἀφοῦ δὲ ὠπλίσθη-
σαν μὲν δρέπαναὶ καὶ δίκρανα καὶ μὲ τουφέκια, εἰς

σηλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ μὲ εὔρον κρατοῦντα μὲ χεῖρα συνεσταλμένην . . . τίνα, τὴν διάβολον ἡ τὸν βρυκόλακα; Οχι τὴν αἰγα Μαρούλαν.

Ἔτει κατώκει ὑπὸ τὸ δωματίον μου καὶ εἰ-
χεν ἀναβῆ ἐπὶ τινος καταπακτῆς, ἀφ' ἣς ἡ χεὶρ
μου τὴν συνέλαβεν.

Η ἀνακάλυψις αὕτη μὲ καθησύχασεν.

— Ἀλλ' ὁ ἵππος, ἀνέκραξα αἰσθανόμενος ἐπαρχχόμενος τὸν φόβον μου, τί ἀπέγεινεν;

— Εἰσθε πολὺ ἀγαθὸς μοὶ ἀπεκρίθη ἄνθρωπός
τι, δοῦ; ἦτο ὁ πεταλωτής· ἢ καταιγίς τὸν συγ-
τριψέ· δὲν μένει πλέον ἐκ τοῦ ὠραίου μου τεχ-
νοσήμου περά τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ οὐρά.

Ταῦτοχρόνως εἶδον στίλβοντα εἰς τοὺς πόδας τῆς χλίνης τὰ δύο χάλκινα κομβίκια του ἐκ κατυφε ἐνδύματος. Ήσαν οἱ μεγάλοι στρογγυλοὶ δώφιται μοιοὶ οἵτινες τόσον μ' ἐφέδισαν.

Ἐμελλον νὰ ἀποπέμψω τους ἀπελευθερωτάς
μου χωρικούς δτε ἀντήχησαν εἰς τὸ δωμάτιον αἱ
λέξεις αὗται. — Είμαι ἔγώ ! είμαι ἔγώ !

— Κύτταξε! ἀνέκραξαν ἀπαντες, ὁ παπαγάλος τοῦ Χονδροκώστα! Ἐψυγε λοιπόν;

Ἔτο πραγματικῶς τὸ ὠραῖον πράσινον πτηνὸν
τὸ δυοῖον ὑμίλει ὡς χριστιανός.

Τὴν ἐπαύριον τὰ ἐνδύματά μου ἦσαν ξηρὰ, καὶ
οὕτω ἀπέδωκα εἰς τὴν χήραν, τὰ τοῦ μακαρίτου
ἀφοῦ τὰ ἐκαθάρισα καλῶς, κατὰ τὴν ὑπόσχεσί
μου. Γελά ίσα κτυόμενος, σύριγγαν πεπονικήσας οὐδεμίᾳ

Μετ' οὐ πολὺ ἐπληροφορήθυν οὐτε ὁ Πιάννης τοῦ Δημήτρου, ὃς τὸν ἔλεγεν ἡ γραΐα, γενόμενος ἀνδρειότερος μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν μου, ἐνυπερθύτη τὴν ὥραίαν Ἀνίκαν.

(Ex trou Musée des Familles) M.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τῶν ἀπολαυσόντων μεγίστης ὑπολήψεως
καὶ ἀγάπης παρὰ τοῖς συμπατριώταις του, ὁ Γε-
ώργιος Λαζαρίδέρας, μέσος παχαιού ἀνωτέρου ἀξιο-
ματικοῦ ἐν τῷ ἀγγλοϊωνικῷ σρατῷ, ἀνήρ δὲ εὐγε-
νῆς τὴν ψ.χὴν καὶ τοὺς τρόπους, καὶ κάτοχος
ἐκλεκτῆς παιδείας, ἀφορπάσθη πρὸ μικροῦ ἀπὸ
τὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας του, ὥραίκς ἀναμνή-
σεις ἔφεις παρὰ τῷ κοινῷ τῆς Ζαχύνθου.

Τοῦ διακεκριμένου τούτου ἀγδρὸς εὐχαρίστῳ
δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ποιημάτιον, εἰς οὗ
ἡμῶν περιεβλόθν ὑπό τίνος τῶν φίλων αὐτοῦ.